

ἄλλη τις διάταξις, εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται ἐν τεμάχιον τῆς μηχανῆς, εἰδικῶς δὲ τὸ ζύγωμα τῶν ἐμβολοφόρων ἀτμομηχανῶν Ἀθῆν. 4) Ὀλίσθημα πολλαχ.: Ἐκαμε νὰ γλίστρα καὶ πᾶρ' τον κάτω Πελοπν. (Βλαχοκερ.) Ἐκεῖα πὺν ἔτρεχα μονιτάρον, ἐπῆρα μιὰ γλίστρα καὶ κατρακύλησα σὰν κον-βάρι Κύθηρ. Ἡπῆρα μιὰ γλίστρα κ' ἦρθα κάτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πῆρα μιὰ γλίστρα μὲ τ'μ παγουνιὰ π' κόντιφι νὰ σκοπουθῶ Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐφαγε μιὰ γλίστρα Μέγαρ. || Ποίημ.

Κριτής, κί ὁμως μὲ ἀδίκησες καὶ δὲ μοῦ παραστάθης
σὲ γλίστρα πνίχτρα καὶ σταυρωμὸ

Π. Βλαστ., Ἀργώ, 253. 5) Τὰ μετὰ τὴν ὀλίσθησιν ἐπὶ γλοιώδους ἐδάφους ἐναπομένοντα ἱχθυή Εὐβ. (Κύμ.) κ.ά. 6) Παιδιά κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἔδαφος ἐπικλινέες χιονισμένον τοποθετεῖται σάνις, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ παῖδες ὀλισθαίνουν πρὸς τὴν κατωφέρειν Θεσσ. (Σκήτ.) Μακεδ. (Φλόρ.): Πᾶμι νὰ κάνουμε γλίστρα Σκήτ. 7) Ἡ θαλασσία μέδουσα Ἑρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Ἡ θάλασσα εἶναι γιομάτη γλίστρες Ἑρεικ. Συνών. ἀ γ α λ ῆ φ α, γ ι α λ ο μ ο ὦ ν α, γ ι α λ ο μ ο ὦ ν ι, κ ο λ λ ι ᾱ σ τ ρ α, κ ο λ λ ι τ σ ι α ν ο ς, μ ο υ ν ᾱ β ρ α, μ ο υ ν ᾱ κ λ α, μ ο υ ν ῖ τ ῆ ς θ ᾱ λ α σ σ α ς, π ο υ τ ῖ, σ α λ ο ὗ φ α, τ σ ο υ κ ν ῖ δ α, τ σ ο ὗ χ τ ρ α. 8) Ἡ ἔλμινς Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ.): Μὴν τρῶς γλινκά, θὰ γιουμώης γλίστρις Βλάστ. 9) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Α. Ρουμελ. (Συναπλ.) Ζάκ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Βογτσ. Καστορ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Κόκκιν. Ὀλυμπ. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ 3. 10) Εἶδος λεπτοῦ γήινου σκώληκος, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς δόλωμα διὰ τὴν ἀλίευσιν ἱχθύων Ζάκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ. Σπάρτ.) 11) Εἶδος λιμναίας νήσσης Ἡπ. (Θεσπρωτ. Ἰωάνν.) 12) Εἶδος ἀγρίου χόρτου Ζάκ. 13) Τὸ δένδρον Κόμαρος ἢ ἀνδράχλη (Arbutus andrachne) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρεικιδῶν (Ericaceae) Σκόπ. Συνών. ἀ γ ρ ι ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ γ ρ ι ο κ ο ὗ μ α ρ ο 2, ἀ λ α φ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ δ ρ α χ λ ι ν ι ᾱ, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ α (Π) 1, ἀ ν τ ρ ᾱ κ λ ι (Π) 1, ἀ ν τ ρ α κ λ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ἀ ν τ ρ α κ λ ο κ ο ὗ μ α ρ ο ς, γ λ ι σ τ ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ, ψ ω ρ ο κ ο υ μ α ρ ι ᾱ.

γλιστράδα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Ν. Χαλιόρ., Ὑδραϊκ. θρύλ., 129 — Λεξ. Ὑόλλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. - ᾱ ὅ α.

1) Ἡ ὀλισθηρότης ἐνὸς τόπου, ἡ λειότης Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ ὀλίσθημα Ν. Χαλιόρ. ἐνθ' ἄν.: Ὡς τῇ γλιστράδα τίποτα δὲν ἔρχεται ἀντίθετο οὔτε γιὰ ἀπλὴ ὀφθαλμαπάτη.

γλιστράς ὁ, Πελοπν. (Πιάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Μεταφ. ἐπὶ τοῦ κατωρθοῦντος νὰ ἐκφεύγῃ τὰς δυσχερείας.

γλίστρημα τό, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλίστρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. γλίστρημαν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. γκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. ἀγκλίστρημα Ἡπ. Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ ῖ σ τ ρ η σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Ἡ ὀλίσθησις, τὸ ὀλίσθημα σύνθηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβαν.

Γούρτον.): Ἐκανε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ σκοτωθῇ σύνθηθ. Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ φάου τὰ μοῦτρα μου Πελοπν. (Δίβρ.) Ἐφαγε ἓνα γλίστρημα, πὺν κόντεψε νὰ πᾶν ἔς τὸ ρέμα Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἐκανα ἓνα γλίστρημα καὶ γιόμισα οὐλὸς γλίνες Πελοπν. (Κοντογόν.) Εἶμι κακὸ τοῦ γλίστρημα ἔς τ' παγουνιὰ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ναί, καὶ γλίστρημα δά! Ἐκόδευγε νὰ βγάλλῃ τὰ μάθια τζη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γιὰ τοῦτο βυθισμένος ὅπως ἤμουνα ἔς τῆς πέννας τὸ γλίστρημα τὸ ψιθυριστὸ... δὲν πῆρε ἀμέσως τ' ἀφτί μου ἓνα κρότο δίπλα Γ. Ψυχάρ., Ὡς τὸν ἤσκιο τοῦ πλκτ., 87 Μιὰ γυναικεία σιλονέτα, πὺν τοῦ θύμιζε ζωηρὰ τὸ ἀπαλὸ κί ἀνάλαφρο γλίστρημα τῆς Μαρίας Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγριολούλ., 142 || Ἄσμ.

Ρίξι νιρὸ ἔς τὴν πόρτα σου, σὰν ἔρθου, νὰ γλιστρήσου, νὰ βρῶ ἀφουρμὴ τοῦ γλίστρημα, νὰ μ'πῶ νὰ σὶ φιλήσου Θεσσ. (Τσαγκαραῖδ.) || Ποίημ.

Μὲ τὸ γλίστρημα φύγαμε τῶν ἀγριόγαττων
καὶ μὲ τῆς νυχτερίδας τὸ παραδάσμα

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 101. β) Μεταφ., ἐπιδεξιὰ ὑπεκφυγῆ, διολίσθησις πολλαχ.: Ἀσε τὰ γλιστρήματα καὶ ἀπάντησε ἔς αὐτὸ πὺν σὲ ρωτάω Λεξ. Δημητρ. Συνών. β ο ὗ ρ τ σ ι σ μ α 2, γ λ ι σ τ ρ ι ᾱ. γ) Πρᾶξις ἀνήθικος, ταπεινωτικὴ, ἡθικὸν παράπτωμα Ἀθῆν. Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Ἦταν μεγάλο γλίστρημα αὐτὸ Ἀθῆν.

γλιστρηματιὰ ἡ, ἐνιχ. γλιστρηματιὰ Λεξ. Βάιγ. γλιστρηματιὰ Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. Ὁ τύπ. γ λ ι σ τ ρ η σ μ α τ ι ᾱ καὶ εἰς Σομ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, ὀλίσθησις ἐνθ' ἄν.: Ἐπαιξα μινὰ γλιστρηματιὰ Σφακ.

γλιστρημὸς ὁ, ἐνιχ. γλιστρημὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Γ λ ῖ σ τ ρ η μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Εἶδα βοή πάλι ἐσὺ, ἔς τὸ γλιστρημὸ πὺν θὰ γλιστρήσῃ νὰ τοῦ λές τόφλα!

γλίστρης ὁ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

Τὸ μὴ εἰσέτι τυροποιημένον γάλα: Δοκιμάζεις ἂν σκίζεται τὸ γάλα τὸ μισοπηγμένον, δηλαδὴ ὁ γλίστρης. Συνών. ἀ ν ε β α τ ὅ, ᾱ π α λ η (βλ. λ. ᾱ π α λ ὅ ς Β2), γ λ ι σ τ ρ ῖ τ η ς 2, γ λ ι σ τ ρ ὅ, γ λ ι σ τ ὅ γ α λ ο, σ τ ρ ι γ λ ῖ ᾱ τ α.

γλίστριά ἡ, Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ. ἀγλίστριά Πελοπν. (Λάμπ.) γκλίστριά Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ι σ τ ρ ῶ.

1) Ὀλίσθημα, ὀλίσθησις, γ λ ῖ σ τ ρ η μ α Ἀθῆν. Εὐβ. (Βρύσ.) Ἡπ. Μεγίστ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἐπῆρε μιὰ γλίστριά, μὰ τί! Βρύσ. Πῆρα μιὰ γλίστριά ἀπ' αὐτὴν τ' πέτρα κί βρέθηκα ἱκεῖ κατ' Σκόπ. Συνών. γ λ ῖ σ τ ρ η μ α. 2) Μέρος ὀλισθηρὸν Μεγίστ. 3) Ὁ Σκώληξ ὁ γήινος (Lumbricus terrestris) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Λάμπ. Μηλ. Τρίκκ. κ.ά.): Οἱ σκουληκαδέρες βγαίνουν μὲ τὴ βροχή. τίς

λένε γλιστριές Μηλ. Ἐγὼ τὴ γυναῖκα τὴν ταῖζω γλιστριές τσαι δὲν παχαίνει (εἰρων.) Τρίκκ. Συνών. ἀντερήθρα, γλιστέρα 1, γλίστρα, γλιστρίτσα, λεμεν-τήθρα, μελιούρι, νεροσκοῦληκας, σκοῦληκας τοῦ δρόμου, σκουληκαντέρα.

γλιστριάρικος ἐπίθ. Γ. Ψυχάρ., Ζωὴ καὶ ἀγάπ., 51 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα, ὅπου καὶ γλίστρια, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρικος.

Ἄλλισθηρὸς ἐνθ' ἄν.: Προσπαθοῦσε... ν' ἀνεβῇ σὲ μιὰ λείκη ποὺ ἦτανε γλιστριάρικος ὁ κορμός της Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

γλιστρίδα ἡ, σύνθηθ. γλιτρίδα Βάρν. Τσακων. (Χαβου-τσ.) γλιστρία Κύπρ. (Μένουκ. κ.ά.) Ρόδ. γλιστριίδα Κύπρ. (Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) γλιστριία Κύπρ. (Λευκωσ. Μένουκ.) γλιστερίδα Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 114 γλιστερία Κύπρ. ἀγλιστρίδα Λεξ. Βυζ. ἀγλιστρία Κάρπ. Κάσ. βλι-στρίδα Λήμν. λιστρίδα Προπ. (Μηχαν.) λιτρίδα Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐγκλυστρίς. Βλ. Κορ., Ἀτ., 4. 81 καὶ 635. Πβ. Μ. Στεφανίδ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918-20), 69. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Τὸ φυτὸν Ἀνδράχνη ἡ λαχανηρά (Portulaca oleracea) τῆς οἰκογ. τῶν Λυκτιδῶν (Portulacaceae) ἐνθ' ἄν.: Ἐχομε πολλὰς γλιστρίδες Τῆν. (Πύργ.) Ἐμάζωξα βόλικη γλιστρίδα νὰ κάμωμε σαλάτα Κρήτ. (Ἀβδοῦ). Μὴ γλιστρίδες κανάμι σαλάτις Βιθυν. (Πιστικοχ.) Ἀρέσκει σου πολ-λά ἡ γλιστρι-ρίδα; Κύπρ. (Πεδουλ.) || Φρ. Γλιστρίδα ἔφαγε(ἐπὶ φλυαρίου) πολλὰ. Γλιστρίδα ἦφαι καὶ γλιστρί ἡ γλῶσσα του (συνών. με τὴν προηγούμεν.) Κῶς (Πυλ.) Τοῦ ἄβαν 'ς τὸ στόμα γλιστρίδα (συνών. με τὴν προηγούμεν.) ἐνιαχ. || Ἄσμ.

Ἐβόσκοντον μονάχο του κ' ἔτρωγε τὴ γλιστρίδα Ἡπ. Συνών. ἀντράκλα (I), τρέβλα, χλιμίτσα, χοιροβότανο.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστρίδα καὶ ὡς παρωνύμ. Σῦρ. β) Ὡς ὕβρις ἐπὶ ἀνδρῶν Θράκ. (Τσακίλ.)

γλιστρίδι τό, (I) Κέως

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίδα.

Γλιστρίδα, τὸ ὅπ. βλ.

γλιστρίδι τό, (II) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) γλιστρίδ' Θεσσ. (Σκήτ.) Θράκ. (Λιμν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδι.

1) Ὁ ἰχθύς Γάδος ὁ μικρὸς (Gadus minutus) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (Gadidae) Σκήτ. Συνών. μπακα-λάος. 2) Ὁ ἐδωδῖμος μύκτης γλιστρίτης (βλ. λ.) Βαλτεσιν. 3) Ἡ σβούρα, ἡ βέμβιζ Λιμν.

γλιστρίνος ὁ, ἐνιαχ. γλιστρίνους Στερελλ. (Ἀντίκυρ. Γαλαξίδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλίστρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνος.

Ὁ θαλάσσιος ἰχθύς Ὀνος ὁ μεσογειακὸς (Onos mediterraneus) τῆς οἰκογ. τῶν Γαδιδῶν (Gadidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γαδουρόφαρο, ποντίκι, ποντικὸς, σαλοῦ-βαρδος, σαράβανος, σκορδαλός.

γλιστρισιὰ ἡ, πολλαχ. γλιστρισὰ Πελοπν. (Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστρίω διὰ τοῦ ἄορ.

Ἡ ὀλίσθησις πολλαχ.: Φόντας ἔτρεχα πρὸς τὰ σὲ φτά-σω, ἔφαγα νὰ γλιστρισὰ κ' ἔπεσα τανάσκελα Γαργαλ.

γλιστριτάκι τό, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὗς. γλιστρίτης.

Ὁ ἐδωδῖμος ἀμανίτης γλιστρίτης μὴ ἀναπτυχθεὶς εἰσέτι.

γλιστρίταρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρος.

Εἶδος ἐδωδῖμου ἀμανίτου μεγάλου μεγέθους: Ἡ ὄρηκα 'να γλιστρίταρο κ' ἦτονε σὰ βανέρι.

γλιστρίτης ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λογγ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Οἰτυλ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. Τῆν. (Ἰστέρν. κ.ά.) γλιστρίτ'ς Ἄνδρ. (Κόρθ.) Πάρ. (Λεῦκ.) γλ'στρίτ'ς Πάρ. (Λεῦκ.) γλιστρίτι τό, Πε-λοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. γλιστρίω διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

1) Εἶδος φαϊόχρου ἐδωδῖμου ἀμανίτου, τῆς ὀνομασίας ὀφειλομένης εἰς τὴν γλοιώδη τούτου ὑφὴν Θήρ. Κίμωλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. κ.ά.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λογγ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Οἰτυλ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. Τῆν. (Ἰστέρν. κ.ά.): Τσοῦ γλι-στρίτες τσοῦ τρώμε μαζὶ μ' ἄλλα μανιτάρια τηγανιτοὺς Παιδεμέν. Ἡφερα καθόσ' ἀμανίτες, μὰ δὲν εἶναι τίποτα, γλι-στρίτες εἶναι Ἀπύρανθ. Συνών. ἀχερίτης, γλινί-της, γλιστρίδι (II) 2, γλιστρίτσα 1, γλι-στρομανίτα, γλιστρομανίτης, γλιτσί-τας, γλιτσίτης, δροσίτης, κουκούμι, πλα-τοκέφαλος. β) Εἶδος μύκτης δηλητηριώδους Ἄνδρ. Συνών. ζουρλομανίταρο. 2) Τὸ ὀξύγαλα Πάρ. Συνών. ἀριάνι, γισοῦρι, μαρκάτι, ὀξύγα-λα. 3) Εἶδος ὄφως Θήρ. Πβ. ἀστρίτης, δειντρί-της, σαπίτης, τυφλίτης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιστρίτης καὶ ὡς παρωνύμ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ.

γλιστριτοβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

Ἀφθονία τοῦ ἐδωδῖμου μύκτης γλιστρίτης: Εἶδα γλιστριτοβόλι 'τονε τὸ φετεινό! Καλαθιές-καλαθιές τσι φέρ-νουν οἱ ἀθροῦποι.

γλιστριτοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γλιστρίτης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -θέμι.

Γλιστριτοβόλι, τὸ ὅπ. βλ.

γλιστρίτσα ἡ, Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν. Ξεχώρ.) Μα-κεδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

